

Hồi 53

Phích thiên chưởng thiên hạ vô địch

Lão Tàn liền nói:

- Bạn nhỏ đừng có gọi lão là lão tiên bối, khó nghe lắm. Hai người đã là bạn của lão Quái vật thì cũng là bạn của lão Tàn. Hai người đừng có thấy lão Tàn và lão Quái vừa trông thấy mặt nhau đã ra tay đâm đá nhau như thế mà đã tưởng là kẻ thù kẻ địch với nhau lâu năm. Nếu hai người tưởng như thế là sai lầm hết. à, à lão Tàn thử hỏi câu này, hai người có biết một chút võ công nào không?

Văn Úy nghe hỏi mặt đỏ bừng, đáp:

- Vợ chồng tiểu sinh mới học hỏi được có một thế kiếm và một pho kiếm pháp thôi.

Lão Tàn đột nhiên lộ vẻ hờn hở, hỏi tiếp:

- Có phải hai người cùng giống hệt nhau không?

Hồng Tiểu gật đầu, lão Tàn mừng rỡ đến nhảy bắn người và la lên:

- Hay lắm.

Y lại nhảy thêm một cái nữa, nhưng vợ chồng Văn Úy thấy lão Tàn lúc nào hai chân cũng khoanh lại như người ngồi xếp bằng tròn mà người lại nhảy được lên trên cao ba thước, nên chàng càng kinh ngạc thêm. Đồng thời, lúc này chàng mới nhận thấy lão Tàn đã cụt một cánh tay trái, nên tay áo bên trái cứ bay phất phới trước gió hoài.

- Hai người hãy thử biểu diễn thế kiếm pháp và pho chưởng pháp đã học được xem nào?

Lão Quái không hiểu lão Tàn bảo vợ chồng Văn Úy biểu diễn kiếm và chưởng cho mình xem để làm chi, liền trợn tròn đôi mắt quái dị lên, ngơ ngác nhìn hoài, nhưng không nói nửa lời.

Văn Úy đưa mắt nhìn Hồng Tiểu, vì lúc này cả hai đều không có mang kiếm theo. Sau chàng bỗng nghĩ ra được một kế vội bẻ hai cành cây để làm kiếm rồi cúi mình vái chào hai ông già mà nói:

- Tiểu sinh xin bêu xấu trước mặt hai vị lão tiên bối.

Nói xong, chàng giữ thế kiếm ấy ra biểu diễn cho Nam Quái và Bắc Tàn xem. Cả hai quái nhân đều khen ngợi thắm. Chờ chàng diễn xong, thì lão Tàn với Nhất Quái đồng thanh thất kinh lớn tiếng hỏi:

- Có phải Côn Luân Kiếm Pháp đấy không?

Lúc ấy Văn Úy đã thâu thế, ngừng tay vái chào, lùi sang một bên.

Lão Tàn mặt lộ vẻ kinh dị, ngắm nhìn Văn Úy một hồi mồm muốn nói nhưng lại thôi, rồi bỗng cười ha hả và chỉ tay vào Hồng Tiểu nói tiếp:

- Bây giờ đến lượt nhỏ kia biểu diễn thử xem.

Hồng Tiểu tùm tùm cười yếu điệu đi ra giữa đứng yên tay trái dùng chưởng, tay phải nắm thành quyền giơ lên trước ngực vái một cái rồi mới biểu diễn pho quyền pháp nàng đã học hỏi được ra cho hai lão quái xem. Thân pháp của nàng rất thuần thực, bước chân vững chãi, biểu diễn pho Tử La Thập Nhị Thức mà mặt không đỏ, hơi không thở hồng hộc, rồi chấp tay chào lão Tàn và lão Quái, mồm thì thỏ thẻ nói:

- Xin hai vị lão tiên bồi chỉ giáo cho.

Lão Nhất Quái cau mày lại, ngắm nghĩ giây lát, đột nhiên quay đầu lại hỏi Trì lão Tàn rằng:

- Lão Tàn phé, pho chưởng pháp này của con nhỏ trông cổ kính lắm, giống hệt như những thế võ của Dịch Cân Kinh, biến hoá tuy ít, nhưng oai lực lại mạnh vô cùng. Bạn xem đó chả là do Đạt Ma Thiên Sư đích thân sáng chế ra là gì?

Lão Tàn hí mắt lại, ngắm nghĩ giây lát, rồi vừa cười vừa đáp:

- Pho chưởng pháp này cần phải có hỏa hầu tương đương với công lực khá thâm hậu mới phát huy được oai lực của nó. Vả lại pho chưởng pháp này rất bá đạo và còn thiên về đường cương mãnh, quyết không phải là của Đạt Ma Thiên Sư sáng tạo ra đâu. Nhưng mỗi thế đều cổ kính hết sức, cũng không phải là của người gần đây đã tạo ra được. Có lẽ đấy là đệ tử của Đạt Ma Thiên Sư nghiên cứu và biến hoá ra cũng chưa chừng?

Nhất Quái vỗ tay, vừa cười vừa đáp:

- Lý luận của lão Tàn rất đích xác, lão Lâu xin chịu phục bạn đấy.

Lão Tàn tỏ vẻ đắc chí, gật đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

- Chưa bao bao giờ thấy qua Lâu lão Quái chịu thốt ra những câu tâm phục như thế này.

Lão Nhất Quái đột nhiên trợn to đôi mắt lên trầm giọng hỏi:

- Lão Tàn nói như thế có ý nghĩa gì? Vừa rồi lão Lâu khen ngợi lão Tàn đã giải thích đúng, chứ có phải lão Lâu này chịu thua đâu.

Lão Tàn giơ tay lên vuốt đôi lông mày bạc, rồi quay mặt lại hỏi vợ chồng Văn Úy rằng:

- Có phải hai vợ chồng người cũng biết như nhau không?

Văn Úy thấy ông ta hỏi như vậy, thâm nghĩ:

“Vừa rồi ông ta đã hỏi rồi, bây giờ lại hỏi lại lần nữa như thế này làm chi?”

Tuy vậy, chàng vẫn trả lời:

- Vợ chồng tiểu sinh chỉ biết có một thế kiếm pháp này và một pho chưởng nữa thôi.

Nhất Quái thấy lão Tàn cố ý không thềm đếm xỉa tới mình mà lại hỏi chuyện vợ chồng Văn Úy ông ta càng tức giận thêm, quát lớn:

- Lão tàn phế, người dám coi thường lão Lâu phải không?

Lão Tàn mỉm cười, hỏi:

- Có phải lão Lâu muốn so tài với lão Tàn phải không?

Nhất Quái đáp:

- Phải.

- Cho nên lão Tàn này mới này mới nghĩ ra một cách đấu mới.

- Đấu cách nào, nói đi.

Lão Tàn cười ha hả, chỉ vào vợ chồng Văn Úy, đáp:

- Hai đứa nhỏ kia mới học được mới có ba tháng võ công không có chút căn cơ nào hết. Chúng ta mượn công chúng để làm vật thử thách, như vậy có phải là hơn không?

Nhất Quái nghe thấy lão Tàn bảo đem vợ chồng Văn Úy ra làm vật thí nghiệm của hai người, tức giận vô cùng, quát lớn:

- Vợ chồng chúng là bạn của lão Lâu. Lão Tàn phế, người muốn...

- Hà hà... lão quái vật, sao mà tính nóng nảy vẫn không hề thay đổi chút nào. Lão tưởng lão Tàn này bảo đem chúng ra làm cho chúng ta so tài hay sao? Nếu quả thực lão Tàn này muốn như thế, thì thà kiếm một tảng đá lớn để chúng ta thử sức với nhau, chả hơn là dùng vợ chồng chúng hay sao?

Nhất Quái không hiểu lão Tàn nói như thế có ý nghĩa gì, thắc mắc vô cùng, vội quát hỏi:

- Lão Tàn nói như thế có ý nghĩa gì?

- Chúng ta đã so tài với nhau mấy chục năm liền mà vẫn không ai thắng được ai cho nên lão mới nghĩ ra một trò mới... vì vợ chồng chúng mới tập võ công, như vậy có khác gì là người không biết võ, nên lão muốn hai chúng ta mỗi người chọn lấy một người, rồi truyền thụ một thế võ cho chúng, xem tên nào cao minh hơn, thì người dạy của tên đó sẽ coi như là thắng cuộc.

Nhất Quái nghe nói cả mừng, đáp:

- Phải, ý kiến này hay lắm.

Nhưng nói tới đó, ông ta bỗng lắc đầu, nói tiếp:

- Không được. Hai đứa này chưa có một căn bản nào cả, làm sao dạy cho chúng những thủ pháp cao thâm của chúng ta được?

Lão Tàn vừa cười vừa trả lời:

- Có khó khăn gì điều đó đâu? Chúng ta mỗi người dồn một ít công lực cho chúng, có phải là được không?

- Hà hà... then sắt tự gãy, cửa đá tự mở, hà... hà ...

Lão Tàn thấy lão Quái đột nhiên lớn tiếng cười như vậy, thắc mắc vô cùng, liền vênh mặt lên hỏi lại:

- Sao bỗng dưng lão quái lại lớn tiếng cười như thế?

- Lão nghĩ ra rồi, nếu chúng ta dồn chân lực sang cho chúng, mỗi người dồn cho một tên, như vậy nhờ lão Tàn ích kỷ, dồn thêm một chút cho người của mình thì sao?

- Như vậy cũng chưa phải là công bằng.

- Thôi được, khi chúng ta dồn chân lực sang cho chúng chỉ được dồn có một thành chân lực thôi. Bây giờ chúng ta hai người ngồi xuống, giơ chưởng lên, dùng chưởng dí vào chúng mà truyền công lực sang. Chúng ta cùng ra tay một lúc và cùng ngừng tay một lúc, như vậy có phải là công bằng không?

Nhất Quái nghe nói gật đầu, đáp:

- Phải, chỉ có cách ấy là công bằng hơn hết.

Vợ chồng Văn Úy thấy hai người cứ cãi với nhau, hình như là muốn truyền nội công tâm pháp cho vợ chồng mình, lại hình như muốn truyền cái gì chân lực, nên đã nhận thấy họ không có ác ý gì cả.

Nhất Quái hơn hờ chạy lại giảng giải cho hai người hay, và còn cho hai người biết họ làm như thế là đối với hai người chỉ có lợi chứ không có hại.

Khi bắt đầu dồn công lực sang cho vợ chồng Văn Úy, lão Tàn thận trọng dặn bảo rằng:

- Khi chúng ta dồn chân lực sang cho hai người, vợ chồng hai người thế nào cũng cảm thấy trong người lúc nóng hổi, lúc thì lạnh như ngồi trên đồng băng tuyết, nhưng vợ chồng người phải chịu nhẫn nại, cứ để mặc cho nó tự nhiên.

Văn Úy với Hồng Tiểu hai người gật đầu nhận lời, rồi cả hai cùng ngồi xuống, mắt nhìn mũi, mũi thẳng xuống trái tim mà điều hơi vận khí.

Lão Tàn và lão Quái đều giơ bàn tay phải ra để lên Bách Hội huyệt ở trên đỉnh đầu của hai người. Khi tay của lão Quái với lão Tàn vừa đụng vào đầu của hai người, vợ chồng Văn Úy liền cảm thấy rùng mình một cái và thấy có một luồng hơi nóng hổi ở tay của họ dồn sang.

Người của vợ chồng chàng cảm thấy như bị bơm hơi vào, càng ngày càng phồng lên và khó thở. Đồng thời còn tưởng như đang ngồi cạnh lò lửa, khó chịu hết sức. Một lát sau, lại cảm thấy như bị người ta ném mình vào trong băng tuyết vậy, hơi lạnh buốt thấu xương, rét đến nỗi chân tay cứng đờ, sÚyt tý nữa thì mất cả tri giác. Tuy hai vợ chồng Văn Úy mới học tập võ công, nhưng trong ba tháng nay toàn luyện tập môn nội công thượng thừa trong cuốn Dịch Cân Kinh của Đạt Ma Thiên Sư sáng tạo, và lại được Nam Quái, Bắc Tàn tận tâm chỉ bảo cho nên lúc này hai người không dám sơ ý, cứ theo phương pháp luyện tập của cuốn Dịch Cân Kinh mà vận khí thi hành.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, hai người đã cảm thấy trong đơn điền có một luồng hơi Dương hoà từ từ bốc lên, và theo ý muốn của mình mà lan tràn ra khắp mình mấy tứ chi một cách dễ chịu khôn tả.

Lão Tàn bỗng cười ha hả, nói:

- Không ngờ hai đứa nhỏ này học hỏi được nội công tâm pháp chính tông, nên chúng mới hấp thụ được nội lực của chúng ta nhanh như thế.

Một lát sau, hai vợ chồng mở mắt ra nhìn, đã thấy lão Tàn với Nhất Quái đang ngồi cạnh nhau ở trên một tảng đá lớn, và cứ chăm chú nhìn vào mặt hai người. Hai vợ chồng vội đứng dậy, mới hay người mình đã mạnh mẽ và nhẹ nhõm khác hẳn hồi nãy, liền tiến lên định vái tạ, nhưng Nhất Quái tỏ vẻ thắc mắc, hỏi:

- Nội công tâm pháp của hai người do ai dạy bảo thế?

Văn Úy vội vái chào và đáp:

- Vợ chồng tiểu sinh được Hoàn Pháp lão sư phụ ở chùa Thất Bảo trên núi Ngũ Đài nhận làm đệ tử ký danh...

Vừa nói tới đó, chàng bỗng nghĩ đến Đại Giác đại sư đã nói năm xưa Nhất Quái vì thua sư phụ mình mà chịu giam giữ trong thạch thất bốn mươi năm, chàng ăn năn hết sức. Quả nhiên Nhất Quái vừa nghe thấy chàng nói tới cái tên Hoàn Pháp đại sư, mặt bỗng biến sắc, mắt lộ hung quang, đột nhiên đứng phắt dậy, râu tóc cứ rung động hoài, mồm thì thốt ra tiếng cười thực lớn, rồi giơ hữu chưởng lên, đang định nhằm vợ chồng Văn Úy tấn công xuống.

Thấy cử chỉ của lão Quái đột ngột như vậy, lão Tàn ngạc nhiên hết sức, vội lên tiếng quát hỏi:

- Lão Quái làm gì thế?

Nghe tiếng quát hỏi của lão Tàn, lão Quái mới ngẩn người ra, từ từ buông tay xuống, thở dài một tiếng rồi lẩm bẩm nói:

- Là bạn hay là địch, tùy theo ta quyết định lấy. Hà! Chuyện xưa coi như đã chết. Không phải là bạn, mà cũng không phải là địch, là địch thì không phải là bạn. Hà, hà!

Văn Úy thấy ông ta đã nguôi cơn giận và thốt ra hai câu như Kệ mà không phải là Kệ. Chàng lại nghĩ tới lời nói của đại sư “Theo sự nhận xét của lão phu thì y bị giam giữ hơn bốn mươi năm như vậy, có lẽ tính hung ác đã hết, lòng thiện nảy nở, không còn thù hằn chùa Thiếu Lâm nữa đâu”.

Chàng thấy thái độ của Nhất Quái như vậy biết là ông ta quả thật đã cải ác vì thiện. Chàng đang suy nghĩ thì Nhất Quái đã tới gần, vẫy tay gọi:

- Nhỏ kia, theo lão phu lại đằng này.

Nói xong, ông ta quay mình lại đi luôn. Văn Úy hơi chần chừ một chút rồi đi theo ngay. Hồng Tiểu sợ chồng bị nguy hiểm nên cũng đứng dậy định đi theo.

Nhất Quái thấy vậy liền nói:

- Nhỏ kia, chúng ta đã giao ước với nhau rồi, ngươi cứ ở lại để lão Tàn truyền thụ võ công cho.

Hồng Tiểu ngẫm nghĩ giây lát mới ngừng chân lại.

Lão Tàn liền cười và nói:

- Có phải lão Quái vật sợ con nhỏ học võ công của bạn đấy không? Thôi được, nhỏ kia, người lại đằng này.

Y vẫn ngồi yên chỗ cũ, chỉ dùng tay vẫn Hồng Tiểu, bảo nàng ngồi xuống bên cạnh, rồi bắt đầu truyền thụ môn “Lưỡng Nghi Chân Giải” mà y đã nghiên cứu từ mấy chục năm nay.

Còn Nhất Quái thì dẫn Văn Úy vội vàng đi ra chỗ đỉnh góc núi, rồi ngừng chân lại, nhìn về phía lão Tàn và nói:

- Nhỏ này, lão phu dạy cho mình ba thế thủ pháp. Ba thế võ này lão phu đã tốn bốn chục năm thao luyện, khi còn bị giam trong thạch thất của chùa Thiếu Lâm, mới sáng tạo ra được, tên nó là “Hồng Mao Tam Thức”. Mi phải để ý nhìn kỹ. Thức thứ nhất là “Hồng Mông Nhất Khí” cần phải dồn chân khí vào đờn điền, rồi vừa nhả chân khí ra, vừa giơ chưởng lên tấn công một lúc.

Nói xong, ông ta dậm hai chân một cái, thân hình bỗng dài hẳn ra, song chưởng của ông ta để lên trước ngực rồi từ từ đẩy ra bên ngoài.

Thoạt tiên Văn Úy thấy song chưởng của lão Quái đẩy ra không có kinh khí và gió mạnh gì cả, nhưng chỉ thấy trong nháy mắt đã có một luồng tiềm lực vô hình vô thanh liên miên dồn ra, càng lúc càng mạnh thêm. Khi luồng tiềm lực ấy ra tới ngoài xa mười trượng mới có tiếng kêu “veo veo”. Tiếp theo đó, gió lộng nổi lên và rầm rộ như sấm sét vậy.

Không khí ở trên đỉnh núi bị tiềm lực đó va đập biến thành gió toả sang bốn bên, như lúc mưa bão vậy, khiến tà áo của chàng bị thổi tung ngay cả chàng cũng đứng không vững.

Văn Úy giật mình kinh hãi không ngờ thế “Hồng Mông nhất khí” này lại lợi hại đến như vậy.

Nhất Quái mỉm cười nói:

- Người muốn luyện tới mức mạnh như của lão phu, ít nhất phải tốn chừng năm chục năm mới thành công. Hà! Bất cứ nghề gì cũng vậy, muốn thành công thì phải có nghị lực, như mi chẳng hạn, ngày hôm nay mới trong chốc lát đã mạnh bằng người ta luyện tập hàng mười năm, như vậy thực là một sự rất hiếm. Lúc này, với công lực của người, nếu đem ra thi thố thì trên giang hồ cũng ít có người chống đỡ nổi. Thôi được, vậy bây giờ mi lại để ý xem thức thứ hai này. Thức này gọi là “Trực Phích Càn Khôn”

Nhất Quái vừa nói vừa biểu diễn cho Văn Úy xem. Chỉ nghe thấy kêu “soẹt” một tiếng rất khê và một làn khí rất dài bay thẳng lên trên không, làm nên trời xanh tựa như bị chân khí của ông ta cắt đứt ra làm đôi, rồi bay vút ra tận ngoài xa vậ. Ông ta lại nói tiếp:

- Còn thế thứ ba là “Giương Thanh Ngưng Tục”

Ông ta vừa nói vừa co chân trái lên, chân phải bỗng diểm về phía trước, người hơi ngồi xồm, đồng thời đưa song chưởng ra, nhưng tả chưởng thì ngửa lên và hữu chưởng thì úp xuống. Nội lực của hai gan bàn tay va đụng vào nhau, đột nhiên kêu “ùm” một tiếng, chân lực như vũ bão theo tiếng kêu ấy mà đẩy ra ngoài xa.

Tiếng kêu đó làm cho hai tai của Văn Úy như bị điếc hồi lâu. Nhất Quái đã vội tháo tay lại, lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Thế thứ ba này là tinh túy của Phích Thiên chưởng, có thể nói là vô địch thiên hạ được.

- Chưa chắc!

Thì ra lão Tàn ở phía đằng kia nói vọng tới.

oOo